

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357030544/facsimile.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: To verdener

godt og længtes efter at se. Således så den ud den dag, da hun var begyndt at blive til det, hun nu var. Hvor hun huskede denne farvernes vildhed. Det var den, der havde revet hende ud af et års blid og lykkelig søvn. Hun så genkendende på træernes feberagtige pynt. Der var noget skæbnesvangert i dette farveraseri, som hun den gang havde forset sig på uden ret at forstå det. Flere gange standsede hun og bøjede hodet, mens indtryk og minder råbte på hinanden i hendes sjæl. Den dag – som nu syntes at ligge så langt tilbage i tiden – havde hun været glad ved disse farver; nu smærtede det at se på dem; de havde fået en anden betydning for hende siden; de var blevet en del af hende selv. De – og hans brev – tog imod hende, ingen af delene betød hendes lykke.

Hun så sig hjælpeløs om. Hvad skulde hun så bruge alt det til, der flammede i hendes sjæl? Lignede hun måske selv skoven, der flammer op i overladige farver, mens intet af det altsammen betyder liv, der skal fortsættes? Denne skønhed og varme er herlig at se til, men den skal ikke bruges til noget; det er rig og stærk kunst, men liv kommer der ikke af det. Det kan vække og varme et sind, der er koldt eller sover, men det har ingen fortsættelse i sig; denne tilsyneladende kraft er ufrugtbar. Dette farveråb, der vækker, er et varsko om døden.

Hvad betød det, der brændte og lyste i hendes sjæl? Nyt liv eller mere kunst?

Her var hun en gang gået ud og havde set sig glad, men da hun kom hjem, var hun ikke som et andet menneske, der har været i skoven og forfrisket sit sind og sin appetit; hun var ikke det samme menneske længere. Vejen tilbage til kærligheden stod ikke åben; der var kun en sti.

Hun var rejst fra kunsten, der forekom hende kold, nu da hun stod i fuld besiddelse af sit talent, og her kom hun hjem til større kulde, til mere kunst. Den mand, der i hendes øjne stadig var den eneste, fortalte hende, at han havde taget afsked med verden. Det var, ligesom han vilde kaste hende tilbage til kunsten, der alligevel ikke var tilstrækkelig.

Hun læste hans brev igennem en gang til.

Blesten rev i hendes hat; hun tog den af for at kunne læse